

værnepligtige, der kunne trænge til saadanne Attester. Ikke paa hvert Sted, hvor der er Sessioner, findes der saadanne Læger, som ere i Stand til med fornøden Virkning at give Lægeattest. Er der Tale om Sygdom af almindelig Natur, vil Sessionslægen se derpaa, men kræver Sagen en nærmere Undersøgelse, vil man forlange, at Undersøgelsen skal foretages af en Specialist, og der bør ikke Specialister i de forskellige Sygdomme rundt omkring, hvor Sessionerne holdes; det er kun i København og de større Byer, at der findes Specialister i alle de mange Sygdomme, som der er Tale om.

Forholdet vil for det første blive, hvad det ærede Medlem ikke havde Øje for i Dag, at de værnepligtige, der skulle bruge saadanne Attester og naturligvis, naar saadanne Attester kunne faas, ville blive afviste fra Sessionerne i højere Grad end nu, maatte have Rejsegodtgørelse for at rejse hen et Sted, hvor Lægeattester kunne faas, og dernæst, naar disse værnepligtige ikke kunne naa at komme til Session i den By, hvor deres Distrikt er, og hvor de høre hjemme, maa de, som det ærede Medlem nævnte, have Lov til at møde i en Naboby paa en senere Sessionsdag, men ogsaa her til maa de have Rejsepenge, og det vilde utvivlsomt komme til at andrage meget betydelige Beløb, og det er jeg meget tilbage for. Jeg mener, at naar vi skulle have en saadan Ordning indført, gaar det ikke an at indføre noget, som kun vilde blive til Gavn for nogle af de værnepligtige. Det maatte være en Ordning, som i lige Maal maatte være til Gavn for alle de værnepligtige, der trænge dertil, men det vilde da blive en meget betydelig Udgift, overfor hvilken jeg i alt Fald hidtil er vegen tilbage ud fra den samme Betragtning, som jeg ved første Behandling gjorde gældende overfor det, som det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) kom ind paa igen angaaende Lønning til Lægds mændene, nemlig at det vilde give en meget betydelig Forøgelse af de saakaldte indirekte Militærudgifter.

Det andet Spørgsmaal, som har været nævnt, har i længere Tid beskæftiget Justitsministeriet. Det er en Sag, som jeg haaber at skulle faa i Orden, saaledes at jeg vil kunne være i Stand til, om ikke i denne saa i den følgende Samling, at forelægge et Lovforslag derom. Men det er en Sag, som ikke er saa lige at løbe til, der er mange forskellige Hjul, som gribe ind i hinanden og dreje rundt sammen,

saa at det ikke har været muligt hurtigt at bringe denne Sag frem, og der staar endnu noget — forhaabentlig kun meget lidt — tilbage at ordne.

K. M. Klausen: Jeg kan ikke tro, det vil være saa overordentlig vanskeligt at fremskaffe disse Attester. Den ærede Minister mener, at det skal være en Specialist, der udsteder en saadan Attest, men der findes ogsaa Specialister i de forskellige Sygdomme i alle Landsdele. Der er ganske sikkert i hver Landsdel Læger, som ere saa kyndige og dygtige, at de meget godt kunne paatage sig en saadan Undersøgelse og at udstede Attester. Saa mente den højtærede Minister, at der opstod et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Rejseunderstøttelser. Jeg har ikke noget imod, at Staten stiller sig liberalt her og yder disse Folk en Rejsegodtgørelse. Men paa den anden Side tror jeg, at der er mange unge Mænd, som, hvis de kunde faa det Spørgsmaal afgjort, om de skulde være Soldater eller ikke, meget gerne vilde paatage sig de Udgifter, der kunde være forbundne med disse Rejser. Lange og store Rejser kan der ikke være Tale om. Hvis Undersøgelsen gaar vedkommende imod, saa at den Læge, han henvender sig til, ikke vil udstede en Attest om, at han kan anses for utjenstdygtig, er Spørgsmaalet derved ude af Verden, og saa behøver han ikke at rejse hen for at lade sig undersøge paany, saa kan han, hvis han vil, vente til næste Aar, og ønsker han at faa Sagen afgjort med det samme, staar det ham ogsaa frit for. De Udgifter, der kunde være forbundne med Rejsen, tror jeg, man i det hele gerne vilde paatage sig for at faa Sagen afgjort.

Justitsministeren (Alberti): Det er netop derved Uligheden kommer frem, at alle de værnepligtige, der bo i den By, hvor de paagældende Læger findes, ville være hjulpne, naar Staten betaler Attesterne, hvorimod de andre værnepligtige, som skulle rejse, ikke ville være hjulpne, og derfor forekommer det mig, at Ligheden ikke kan tilfredsstilles derved, at man siger, at de unge Mennesker, som have Lyst dertil — man skulde føje til: som have Raad dertil — kunne rejse, og de andre kunne lade være. Jeg tror heller ikke, man kommer Sagen stort nærmere ved at sige, at kun hvor Undersøgelsen gaar den paagældende med, og Specialisten giver en Attest, hvorefter han kan blive kasseret